

Zprávy z farnosti

04/2006

V minulém měsíci jsme se zaměřili na přicházející jaro. Teprve nyní to začneme prožívat ve skutečnosti. To, co kolem sebe vnímáme vnějším pohledem, jak se příroda probouzí k životu, to budeme moci prožívat i v oblasti duchovní. Doba postní, kdy myslíme na utrpení Pána Ježíše, vyvrcholí jeho obětí na Kalvárii. Pak přichází temný hrob. Po chvíli temnoty budeme prožívat Kristovo vzkříšení. Vzkříšený Kristus přichází v plné záři. Snažme se dny před i po Velikonocích prožívat v tajemství vykoupení člověka. Týká se to každého z nás. Pán nám chce dát zakusit vnitřní proměnu. Přichází nový život. Ať Pán odstraní překážky v našem srdci, ať může naplno v nás působit. Vyprošujme sobě i druhým příchod Božího království. Ať Kristova láska v nás zvítězí.

P. František

Jak si stojím?

Když máme postní dobu, asi se více zamýšlíme nad sebou... Nějak se mi ale stalo, že jsem se jednou zamýšlel nad farnostmi, speciálně farností, o které si myslím, že k ní náležím. Jak si prostě ve vztahu k ní „stojím“. Taková „inventura“ co pro ní dělám, nedělám a mohl bych dělat, zda jsem jí věrný, loajální, zda s ní cítím a prožívám dobré i zlé, zda jsem na ní hrdý, zastávám se jí, zda ji dobře znám, vím co vlastně je, kdo do ní patří, zda ji vůbec potřebuji, zda není v dnešní „moderní době“ přežitkem, který je nejlépe zlikvidovat a řídit se svými potřebami, tedy hlavně se moc nikde nevázat, zda náhodou nevydává nějaké periodikum a pokud ano, zda do něj také přispívám, zda se v ní spolu s ostatními cítím dobře, zda vím co ostatní potřebují, co jim chybí, zda znám své farníky, zda jsi vážím, že mám ještě kněze „na dosah ruky“, zda se za naši farnost pravidelně modlím, zda pro ni žiji, ...

Vřele doporučuji každému se také zamyslet, je to zajímavé poznání. A nemusí to být ani v postní době. A nejlépe by zřejmě bylo, když podle výsledků zamýšlení začneme i jednat :-)

R. S.

Bez televize – za zábavnější život

Nízká úroveň zábavy, kterou poskytovaly na podzim reality show obou celoplošných komerčních televizí, a kterou ještě snížila druhá série reality show VyVolení vysílaná v těchto dnech, vedla některé lidi k zamýšlení nad tím, zda má vůbec smysl sledovat televizi. Začíná se tak formovat neformální hnutí Bez Televize – za zábavnější život, které se hlásí k umírněné formě celosvětového anti-televizního hnutí. Hlavní cíl vidíme v omezení sledování televize na míru, která odpovídá skutečným (nikoli soustavnou sebepropagací televize vnuceným) přáním a potřebám každého člověka. Začít chceme sami od sebe a jako prostředky k dosažení hlavního cíle chceme používat solidní argumenty, klidné přesvědčování, humor a zábavné aktivity v souladu s názvem hnutí „za zábavnější život“.

Nejviditelnější akcí je po celém světě každoroční Týden vypnuté televize (letos 24. až 30. dubna), který by měl v budoucnu soustředit různé druhy aktivit k přehodnocení osobního vztahu k televiznímu vysílání. Jeho součástí je snaha o omezení vysílání po dobu jednoho týdne na veřejnosti přístupných místech, jako jsou restaurace a čekárny.

Týden vypnuté televize

Tento rok je pro hnutí Bez televize – za zábavnější život rokem vzniku, a proto budeme sbírat zkušenosti, získávat kontakty a dávat o sobě vědět.

„Vypněte televizi, zapněte život!“ Těmito slovy vyhlásilo americké hnutí „TV-Turnoff Network“ (volně přeloženo Síť vypnuté televize) poslední letošní dubnový týden (24. až 30. dubna) za Týden vypnuté televize. Když se jej rozhodnete zúčastnit, získáte čas, který se dá využít k něčemu zábavnému nebo užitečnému. A možná zjistíte, že to není špatné.

Proč celý týden vůbec nezapínat televizi?

Průměrný divák (řekněme 2 hodiny denně) ušetří bez televize za týden 14 hodin. To je docela slušná porce času. Během ní se toho dá zažít hodně zajímavého, udělat to, co čeká týdny na dokončení, setkat se lidmi, které jsme dlouho neviděli, naučit se něco nového, promyslet věci nadlouho dopředu, zajet tam, kam jsme dlouho chtěli...

Týden je dost dlouhá doba. Je potřeba překonat počáteční „odvykací“ obtíže, a na to by jeden nebo dva dny nemusely stačit. Možná to bude zpočátku trochu nepříjemné, ale není potřeba se potíží bát. Vynahradíte si je tím, co neobvyklého zažijete. A dost pravděpodobně se budete na televizi dívat méně i po skončení Týdne vypnuté televize. V USA to potvrzuje 90 % účastníků Týdne.

Jak to prakticky udělat?

Nestyďte se pomoci si nějakým „trikem“ – uložit televizi do skříně nebo do sklepa, nebo aspoň vytáhnout anténu a přírodní šňůru. Nebo se vsadit s rodinou, že kdo to nevydrží a televizi zapne, bude měsíc umývat nádoby. Raději se vyhybejte „blízkému pokušení“ a nelistujte programy televize, ani se nedívejte předem na to, „o co přijdete“.

Jak to celé ještě vylepšit?

Jděte do toho s rodinou nebo se známými. Ve dvou se to lépe táhne. Nebo to rozjed'te ještě více, udělejte a vyvěste plakáty, dejte o tom vědět ve škole, v knihovně, zájmovém kroužku, nebo i v místním tisku či televizi. Určitě se někdo přidá a poznáte při tom spoustu zajímavých lidí.

A nakonec...

...oslavte to! Můžete být velkorysí, protože jste v uplynulém týdnu ušetřili za elektřinu, v příštím týdnu ušetříte za zbytečnosti z reklam, které jste neviděli, a hlavně jste získali kus života pro sebe navíc.

Ing. Jan Macek, www.beztelevize.org

Modli se a podnikej

Ani šestnáct let po listopadu 1989 se nepodařilo dohodnout s církvemi na tom, jestli a jak jim bude vrácen majetek zabavený komunisty. Jde o velice citlivou debatu, provázenou obavami, jak církev s majetkem naloží, a zároveň neschopností nalézt společnou řeč jak mezi politiky, tak mezi představiteli církví.

Rakouský policista, stojící u česko-rakouského hraničního přechodu Guglwald, nejprve nevěří vlastním uším. „Ke komu že jedete? K opatu Martinovi?“ zeptá se raději ještě jednou. Když dostane souhlasnou odpověď, takřka s nábožnou úctou odevzdá doklady a uvolní cestu. Ještě dlouho se pak dívá, jaká to podivná individua míří za takovou osobností.

Opat Martin, představený kláštera premonstrátů v hornorakouském Aigen-Schläglu, se těší v celém kraji mimořádné úctě. A to zdaleka nejen jako duchovní autorita. Klášter je kromě náboženského centra také jednou z nejbohatších místních „firem“ a také vůbec největším zaměstnavatelem v širokém okolí. Kam až oko dohlédne, prakticky vše patří klášteru. Premonstráti vlastní takřka sedm tisíc hektarů lesa, sedmadvacet rybníků, pole, dvě vodní elektrárny, lyžařský areál, několik restaurací, vinárnu, horský hotel, a dokonce i pivovar. Klášter zaměstnává 200 místních lidí přímo a další stovky nepřímou. Člověku přijíždějícímu ze země, kde se teprve debatuje o tom, zda církev vůbec má disponovat nějakým majetkem, se tady naskýtá velmi nevšední pohled.

„Vy nemáte s sebou lyže?“ diví se padesátiletý opat Martin, oblečený v typickém bílém rouše premonstrátů, hned v klášterní chodbě. „To je škoda. Včera jsem si byl zalýžovat na Hochfichtu a řeknu vám, v tomhle počasí to stojí za to.“ Nedaleký lyžařský areál Hochficht provozuje společnost, o níž se klášter dělí se soukromou firmou. Pozemky pod sjezdovkami jsou stejně jako prakticky celá rakouská Šumava výhradním vlastnictvím kláštera. A řádoví bratři jsou tak kromě jiného také vášnivými lyžaři.

V pořadí druhý muž klášterní hierarchie, bratr Marcus Rubasch, miluje kromě lyžování i pivo. Jako nepsaný „ministr financí“ má totiž na starosti ekonomiku celého kláštera, včetně vyhlášeného klášterního pivovaru. Místo očekávaného „růžolícího mnicha“ sedí za stolem v prostorné kanceláři muž

připomínající spíše vrcholového manažera banky. Vystudoval vedle teologické fakulty ještě obchodní právo a ekonomii na univerzitě v Linci, čímž ale není mezi lidmi ve vedení kláštera žádnou výjimkou. „Je to staletá tradice. Můj nejbližší spolupracovník je například lesní inženýr,“ potvrzuje Rubasch.

Veškerý svůj hospodářský majetek, včetně třeba restaurací v lyžařském areálu, pivovaru nebo lesů, provozuje klášter zcela sám, nic nepronajímá dalším nájemcům. Jen loni tak premonstráti dosáhli celkového obchodního obratu přes 330 milionů korun. Kvůli devadesátimilionovým investicím, mimo jiné do nové lyžařské lanovky a úpravny vody v pivovarském areálu, prý ovšem skončilo hospodaření mírně v červených číslech. Marcus Rubasch je však přesto s výsledky spokojen. „Naším hlavním cílem není dosahovat každý rok vyšších zisků,“ tvrdí a ukazuje na výroční zprávu, nadepsanou slovy: „Tradice, hodnoty, obezřetnost“. Úkolem kláštera je podle něj hospodařit tak, aby výnosy pokryly náklady na údržbu církevních budov, na duchovní a vzdělávací činnost řádových bratrů, ale také aby zajistili všem zaměstnancům určitou jistotu zaměstnání do budoucna. Proto klášter údajně podniká v oborech, které sice nevynášejí tolik jako třeba spekulace na burze, zato ale představují stabilní zdroj příjmů.

Pohled na to, jak v zahraničí církev hospodaří se svým majetkem, může posloužit jako inspirace pro Českou republiku. Rakouská zkušenost je jasná - církev dokáže svůj majetek efektivně spravovat i v tržním hospodářství, a zároveň se nechová stejně „tvrdě“ jako jiní podnikatelé. Politici v Česku mnohdy proklamují vůli k dohodě, ale jednání selhávají, třeba i na nejdůležitějším postojí církve k tomu, jak a komu by měl být majetek navrácen.

Dva kláštery, dva světy

Ještě před šedesáti lety přejezd hranice ze Schläglu směrem do Čech neznamenal žádnou zásadní změnu, minimálně co se týče vlastnické struktury v okolní krajině. Z premonstrátských pozemků se cestovatel dostal znovu na církevní půdu, ovšem cisterciáckou. Vyšebrodský klášter, založený stejně jako Schlägl ve 13. století, byl ještě v roce 1946 zdatným konkurentem rakouských premonstrátů. A to se vším všudy. „Ke klášteru patřily čtyři tisíce hektarů lesa, řada rybníků, pily, truhlářské dílny a také klášterní pivovar,“ říká vyšebrodský převor Justýn. Tak jako se dnes premonstráti ve Schläglu chlubí sjezdovkou, cisterciáci nechali v roce 1911 postavit první železnici z Rybníka k Lipnu.

A jak vypadá srovnání obou významných klášterů po šedesáti letech? Zatímco Schlägl je široko daleko největším zaměstnavatelem a podnikatelem v kraji, nedaleký cisterciácký klášter ve Vyšším Brodě vlastní prakticky jen samotnou klášterní budovu. A do její postupné opravy dává také veške-

ré peníze, které vydělá turistickými prohlídkami a občasným pronájmem výstavních prostor. Z gotického pivovaru, který dnes nepatří klášteru, ale pozemkovému fondu, se postupně stává ruina. Proč?

Ani šestnáct let po pádu komunismu se politici a vůbec celá společnost v Česku nedokázali shodnout na tom, zda by se měl církvi vrátit majetek, který jí komunisté kdysi zabavili. Stát vrátil řádům a diecézím kostely, kláštery a další církevní objekty, stále se ale vede diskuse o tom, zda mají řeholníci nárok také na lesy, pole, hospodářské budovy a další nemovitosti, které bezprostředně nesouvisejí s výkonem duchovní služby. Proč by měla vlastně církev v zemi plné ateistů podnikat, když je placena z našich daní? A je vůbec schopna po padesátileté přestávce znovu převzít svůj majetek a spravovat ho stejně dobře jako za první republiky?

Na podobné otázky zatím hledají politici marně odpověď. A to i za situace, kdy současný model financování církví ze státního rozpočtu nevyhovuje ani samotným církvím, ani státu. „Velice by nám pomohlo, kdybychom dostali nazpátek alespoň část našich lesů a ostatních pozemků. Určitě bychom nechtěli všechn majetek,“ ujišťuje vyšebrodský převor, který si podle vlastních slov dobře uvědomuje, jak citlivá je v České republice otázka takzvaných církevních restitucí. Přesto se domnívá, že hospodaření církve na vlastním majetku mělo svůj hluboký smysl a má ho i dnes.

Benediktýnské heslo „Modli se a pracuj“ dovedlo některé kláštery v Česku k takové dokonalosti, že církev představovala nejen významnou ekonomickou sílu ve státě, ale zároveň působila jako prestižní vzdělávací a odborná instituce. Vychovávala celou řadu odborníků, kteří si předávali zkušenosti z generace na generaci. „V tom také byla podstata klášterního hospodaření,“ říká převor Justýn. Pokud by prý klášter znovu dostal možnost podnikat na části svých pozemků, využil by zisků nejen k opravám církevních budov, ale ku prospěchu celého regionu. „Nikdo se nemusí bát, že bychom si hned běželi koupit třeba televizi, kterou nemáme. Naším hlavním úkolem je duchovní služba a tak to i zůstane,“ tvrdí převor.

Patriotismus a zaměstnanost

Rakouská katolická církev v poslední době prochází velice složitým obdobím. Důvěryhodností církve otřásl několik sexuálních afér, diskutuje se o možném zrušení celibátu, církevní členská základna se rapidně zmenšuje, i když se letos pokles oveček alespoň zastavil. Jenže čím méně členů, tím méně peněz.

I klášter ve Schläglu totiž dostává část takzvané církevní daně, kterou ve výši 1,5 procenta svých příjmů platí všichni registrovaní členové církvi. Ačkoli se v souvislosti s náboženskými společnostmi v Rakousku mluví ještě o celé řadě dalších problémů, jednu věc nezpochybňuje paradoxně na

rozdíl od Česka vůbec nikdo. A to schopnost církve podnikat a hospodařit tak, aby to přinášelo užitek nejen klášterům, ale i jejich širokému okolí.

„Premonstráti myslí na lidi. Když někdo chce pracovat, má v klášteře zajištěnou takovou jistotu zaměstnání, jakou by dnes jen těžko hledal jinde,“ říká Alfred Stermetz, průvodce turistů ze sousedního Aigenu. Stejně hodnocení církevního hospodaření člověk uslyší v Horních Rakousích do slova na každém kroku. Klášter zaměstnává takřka výhradně místní obyvatele, a to i na místech, která by mohl obsadit levnější pracovní silou ze zahraničí či jiných rakouských regionů. Tímto patriotismem se premonstráti důsledně řídí i při výběru dodavatelských firem. V samotné budově kláštera, obývané čtyřicítkou řadových bratrů, pak návštěvníky na první pohled překvapí, že na administrativních pozicích pracují samé ženy - až na výjimky matky s dětmi.

„To víte, že bychom se bez některých zaměstnanců obešli,“ usmívá se páter Martin. Už odnepaměti se ale podle něj premonstráti řídí jednoduchou politikou: pokud by klášter kvůli svému příliš velkorysému sociálnímu programu začal prodělávat, znamenalo by to velký problém nejen pro premonstráty, ale především pro jejich zaměstnance a potažmo obyvatele v širokém okolí. Pokud by se na druhou stranu začal chovat jako klasický podnikatel hledící jen na zisk, přišel by o své výsadní postavení a dobrou pověst. „Nikdy samozřejmě nenajdeme úplně ideální řešení. Důležité ale je, že se ho snažíme hledat,“ tvrdí Rubasch. Ať už je sociální ohleduplnost klášterního hospodaření skutečností či dobře vymyšleným mýtem, i v širokém okolí nepotkáte člověka, který by klášter kritizoval. Premonstráti ve Schläglu přitom nejsou se svými 6 800 hektary lesů ani zdaleka nejbohatší církevní institucí v Rakousku. Výjimeční jsou pouze v tom, že vlastní pivovar. Jiné kláštery ale zase podnikají třeba ve vinařství.

V Česku je situace prakticky zcela opačná. Církevní aféry nejsou zdaleka tak významné, aby rozbouřily veřejné mínění. Tím nejdůležitějším a vlastně jediným problémem, který se bezprostředně týká církve a jejího vztahu k veřejnosti, je ale právě otázka, která v Rakousku nikoho nezajímá. Má církev právo podnikat?

Komunisté po roce 1948 celou řadu klášterů a kostelů zrušili a zbavili církev veškerého majetku. Výměnou za zabavený majetek pak vypláceli církvi takzvaný státní příspěvek, redukovaný ale prakticky jen na minimální platy farářů. I když časy socialismu už dávno skončily, v oblasti financování církví se nic moc nezměnilo. Šestnáct let se politici a církevní představitelé dohadují, jaký model ekonomických vztahů mezi církvemi a státem by byl vlastně ideální.

„V roce 1992 neprošlo naturální navrácení církevního majetku ve Federálním shromáždění jen o několik poslaneckých hlasů. Lesy a pozemky se

tedy nevrátily, zároveň byl ale zablokován jejich možný prodej do doby, než bude zcela jasné, jak se stát s církvemi vyrovná," říká bývalý ministr kultury za KDU-ČSL Jaromír Talíř.

Ani tradičně církvi naklonění lidovci si však nejsou jisti, zda by řeholníci měli dostat všechny své pozemky a budovy nazpátek. „Problém je totiž v tom, že ani církevní představitelé nejsou v tomto směru zdaleka jednotní," tvrdí Talíř. Z pochopitelných důvodů by podle něj některým řádům vyhovovala naturální restituce, chudším diecézím a farnostem naopak určitá forma finanční renty. Navíc je třeba počítat s evangelickými a dalšími církvemi, které - na rozdíl od katolíků - před válkou prakticky žádný majetek nevlastnily.

„My se nyní proto spíše přikláníme k nějaké formě finančního odškodnění, jejíž přesný rámec je ale potřeba ještě dojednat," říká Talíř. I představitelé některých diecézí by přitom raději měli v ruce jisté peníze než lesy. „Dokonce si dovedu představit, že by vše zůstalo při starém. Stát by ale nedával církvi peníze ve formě nějakých milodarů, ale oficiálně, jako kompenzaci za zabavený majetek," říká jeden z vysoce postavených představitelů českobudějovické diecéze, který si ale přeje zůstat v anonymitě.

Církevní hodnostáři jsou vůbec ve svých vyjádřeních velice opatrní. Na rozdíl od Rakouska není totiž veřejné mínění v Česku podnikání církví příliš nakloněno. Předválečný rozsah církevního majetku, který by se nyní měl vracet, představuje minimálně 260 000 hektarů pozemků a 6 500 budov. Jejich hodnota představuje desítky až stovky miliard korun. A to vyvolává obavy, že církev získá nejen majetek, ale znovu i významnou ekonomickou a politickou sílu.

„Nám ale přece nejde o nic jiného než o zajištění duchovních služeb a udržení církevních památek, které jsou často i národními kulturními památkami. A k tomu potřebujeme dnes stejně jako v minulosti hospodářské zázemí," tvrdí Michael Pojezdný, opat Strahovského kláštera premonstrátů v Praze a zároveň předseda Konference vyšších řeholních představených v České republice. Podle něj dal stát například loni na opravu všech řádových klášterů a kostelů v republice celkem tři miliony korun, což nestačí ani na běžnou údržbu. „Z toho se opravdu nedá často opravit ani střecha," říká opat. Rozpory mezi církvemi v otázce formy restitucí jejich majetku by se přitom podle opata Pojezdného daly vyřešit poměrně jednoduchým způsobem. Proč by měl stát jednat s církví o restitucích jako s celkem, když se může dohodnout s jednotlivými diecézemi a kláštery?

„Kláštery i diecéze přece představují samostatné právnické osoby. Je proto pochopitelné, že některým klášterům či řádům může vyhovovat restituce naturální a některým forma renty či finančního odškodnění," říká Michael Pojezdný. Dovede si tedy představit, že by některé řády, schopné

uživit se správou svého majetku, byly na státu zcela nezávislé, zatímco jiným, nemajetným by stát v určitých případech přispíval podobně jako v časech první republiky. Tehdy státní orgány doplácely farářům, které nedokázaly uživit farní pozemky, takzvanou kongruu, tedy doplatek do výše jejich běžného platu.

Pojezdný je každopádně přesvědčen, že církev by spravovala majetek velmi úspěšně. „S hospodařením v tradičních církevních oborech, jako je lesnictví, rybníkářství či gastronomie, máme staleté zkušenosti. Navíc můžeme počítat i s odbornou pomocí ze zahraničí,“ tvrdí opat. Mojmír Kalný, dlouholetý ekonom České biskupské konference, si však uvědomuje další problém: „Aby bylo možné získat prostředky na opravdu nutné počáteční investice, určitě by musely církve část svého majetku prodat.“ Otázkou pak zůstává, jak by takový částečný rozprodej přijala česká veřejnost.

Řada církevních představitelů se ovšem (pod příslibem zachování anonymity) pozastavuje už nad samotnou diskusí o restitucích církevního majetku. Stát se podle nich totiž také neptal ostatních restituentů, zda dokáží s majetkem dobře hospodařit. U církve je podle nich naopak mnohem větší záruka, že svůj majetek nevytuneluje a uchová ho v dobrém stavu i pro budoucí generace.

Stabilizační faktor

Po desetiletích komunismu jsou ale názory na fungování náboženských společností v Česku natolik rozporuplné či dokonce protichůdné, že se opravdu všem stranám vyhovující řešení nepodařilo najít ani za sedmáct porevolučních let. A to nejen kvůli odporu veřejnosti a odlišným názorům politiků, ale také kvůli nejednotným postojům v samotné církvi.

Zatímco někteří církevní představitelé si představují jednorázové finanční vyrovnání v odhadované výši 50 až 100 miliard korun, některé řády a kongregace naopak trvají na naturálních restitucích. Ministr kultury Vítězslav Jandák údajně zahájil s církvi nové kolo jednání. „Možná vás to překvapí, ale zatím se mi daří ve většině otázek nacházet s představiteli církvi společnou řeč. Můj nástupce, ať už se jím stane kdokoli, tak bude mít připravenou půdu pro konkretizaci diskutovaných námětů,“ říká Jandák.

Podle některých politologů jsou zatím jednání mezi církvi a státem neúspěšná také z toho důvodu, že politikům často chybí v otázce církevního hospodaření jakýsi makroekonomický a celospolečenský nadhled. „Když se totiž podíváte na fungování církve, a zejména klášterů třeba právě v Rakousku, pak je jasné, že takzvané podnikání církve tady vytváří velmi důležitý a přitom všeobecně vítaný doplněk klasického tržního kapitalismu,“ říká politolog Jan Bureš.

Kláštéry nijak nekritizují základní principy tržního hospodářství a naopak se těmito principy samy řídí. Na druhou stranu však církev podniká přece jen trochu jinak než běžná firma, zaměřená na co nejvyšší zisk. „Takzvaná sociální politika klášterů nevychází zdaleka jen z křesťanského učení, ale je také z pohledu církve velmi pragmatická. Pokud si chtějí kláštéry zachovat významnou pozici ve společnosti, musejí ve svém vlastním zájmu fungovat v kraji jako určitý stabilizační faktor,“ tvrdí Bureš. V době globalizace hospodářství, kdy kapitál takzvaně nezná hranice, má tak podle něj podnikání církve možná ještě důležitější celospolečenskou funkci než před sto lety.

V klášteře v rakouském Schläglu každopádně církev naplňuje své hospodářské poslání dokonale. Bratr Rubasch takřka každý den ochutnává novou várku místního piva, protože, jak sám říká, taková povinnost k vedení pivovaru prostě patří. „Nejraději mám kvasnicové,“ doporučuje svou oblíbenou značku hlavní klášterní ekonom. I když se podle něj v Rakousku občas ozývají hlasy, že by církev neměla prodávat, natož vyrábět alkohol, většinový názor je zcela opačný: „Mnoho lidí věří, že když se něco vyrábí v klášteře bez přestávky už čtyři sta let, nemůže to být až tak zdraví škodlivé. A tahle poučka vlastně platí i pro celou historii hospodaření kláštera.“

Marek Kerles, Lidové Noviny, Praha 24. ledna 2006

P. S. Omlouvám se za rozsah, ale zdálo se mi to natolik poučné, zajímavé - zvláště před volbami...

Okénko do knihovny

autor:

Teofan Zatvornik

název:

Povzbuzení k duchovnímu životu, Korespondence

z obsahu:

„Popíšu vám, jak to zpravidla bývá. Obyčejně se naše situace vyvíjí takto: myšlenky bloudí sem a tam; pocity a touhy třeba kolísají, ale bez určitého směru. To je nejčastější stav. Jindy tak proběhnou celé dny. Tyto myšlenky bývají z větší části pomíjivé, lnou k běžným věcem a podružným záležitostem. Mezi nimi se často protrhne prázdnota myslí nebo snění nevěda o čem. Také jalové a pomíjivé myšlenky z velké části ulpívají na povrchu duše. Jak zkrotit a uspořádat celou změť myšlenek, které překáží pamatování na Boha a Boží věci, jsem vám vykládal nejednou.

Podívejte - jeden předmět zvláštním způsobem zůstal mezi ostatními a vyžaduje pozornost. Poznamenejte si tento okamžik: zůstal a vyžaduje pozornost. Nikdy jej neopouštějte bez pozornosti. Je třeba podrobit ho výslechu: odkud jsi a co chceš? Odpověď sama hned nenaleznete, pokud byste

přihlížela pouze izolovaně k tomu, co se najednou vynořilo. Předpokládejme, že vás někdy urazila jakási osoba. Je očividné, že kdosi velmi usiluje, aby upoutal vaši pozornost na tuto osobu a její jednání a dovedl vás k rozhořčení, hněvu a dokonce k přání po pomstě. Pokud nepřijmete nutná opatření, stane se tak. Jakými opatřeními zahnat tuto představu? Chce vás uvést do mizerné situace. Představa je tedy váš nepřítel. I vy s ním nakládejte nepřátelsky, tj. vyprovoděte ho bez poct – konkrétně s hněvivým odvržením. Pokud to učiníte, o to dokonaleji rozbijete lest neboli spřádanou síť nepřítelů. Ale pokud pozornost z osoby, kterou jste si představila, nespustíte, zpočátku zůstane pozornost sice holá a kompaktní, ale pak se obklopí množstvím dalších myšlenek a představ, které ve fantazii vykreslí velmi jasný obraz toho, jak vás daná osoba urazila, se všemi souvislostmi onoho případu. Spolu s tím zůstane v srdci i dřívější pocit urážky, rozhořčení a vzteku. Předmět vášně nebo pomyšlení na něj zrodí vášnivý pocit. Vášnivost vstupuje hlouběji. Jestli se vzpamatujete a uvědomíte si, že si počínáte špatně, když se rozpalujete vášní, zajisté i zde objevíte nepřítelů a budete s ním nakládat nepřátelsky: vyženete ze srdce zlý cit a z myšlenek samotný předmět, který jej zrodil. Chaos ustane a rozhostí se duševní pokoj.

Pokud to však neučiníte, pak k už probuzenému vášnivému citu přistoují další a rozjítí ho. Začnou vám přetřásat: „Jak jen mohl? Co pak je to za člověka? Nejsem o nic horší než on. Ne, to nelze tak ponechat. A nechápu, že jsem tehdy zapoměla. Jestli tak budu všem odpouštět, nedalo by se žít. Bezpodmínečně je nutné mu hned dokázat, že nemůže takhle beztrestně jednat.“ A touhu po pomstě, velkou nebo malou (na tom nezáleží), máte připravenou. Vášnivost vstoupila ještě hlouběji. To je už třetí stadium. Jestli se ještě vzpamatujete, i tady můžete touhu odehnat. Neboť touha ještě neznamená odhodlání. V jedné minutě přišla, ale ve druhé může odejít. Pokud se zachováte takto, dobře uděláte; pokud ne, zastrašování bude pokračovat.

Všimněte si: myšlenka zrodila pocit, myšlenka s pocitem zrodily žádost. Duše je plná vášně. Všechno je to ale zatím pouze myšlená nečistota a hříšnost. Do skutku je ještě daleko. Mezi touhou a skutkem vždycky stojí odhodlanost ke skutku s promyšlením, jak to provést. Není vždycky zřejmé, jak odhodlání vzniká. Ve slabé podobě se vyskytuje už v touze; pak roste spolu s promyšlením věci a stanovením způsobu a okolností. Když je vše promyšleno, završuje se i odhodlanost. Tehdy je věc v nitru uskutečňena. Před tváří Boha a před svědomím je už hřích spáchán: příkázáními se opovrhlo, svědomí je pošlapáno. Od přání k odhodlání (s promyšlením věci) však projde leckdy mnoho času. Projevuje se bázeň Boží, připomínají se příkázání a svědomí nemlčí. Ovšem všechna taková spasitelná vnuknutí jsou s opovržením potlačena. Proto spočívá zločin a hřích už v odhodlání. Myšlenka, pocit a přání, ačkoliv už celou duši zajaly, přesto se nacházejí

jakoby stále ještě na povrchu duše. Duše hříchu nakloněná ještě není, je tu jen nutkání k hříchu. Náklonnost začíná od toho okamžiku, kdy duše začne promýšlet, zda je možné uspokojit vášeň a jak. Tady duše vstupuje již na cestu hříchu.

Předpokládejme, že skutek byl vykonán. Pomstila jste se, jak jste si usmyslela. Vášeň je uspokojena, hřích neodvolatelně spáchán. Mrak, nepokoj, tíže – to je odměna za uspokojenou vášeň – jakéhokoliv druhu. A to je strašné! Dokud není vášeň uspokojená skutkem, očekává se od jejího uspokojení rajská slast: budete jako Bůh. Jen co je však uspokojená, růžové brýle spadnou z očí, přízrak se rozplyne a zanechává pouze prázdnotu, těžkopádnost, rozladěnost a tíhu – člověk vidí, že je nahý. Pomstil se nepříteli: měl by se tedy radovat, jak se očekávalo, ale děje se něco úplně jiného Vidíte, jak zastrašující je cesta jakékoliv vášně a následně i pád do hříchu.

O vášních říká Zatovník: Jak spaluje srdce hněv, jak je drásá nenávisť, jak je šírá zlá závist, kolik trýzní a muk působí neukojená nebo raněná ješitnost, jak duší urážka, jak trpí čest! Hrozně jste se rozčlivila – není to vášeň? Nebývá však sama, je tu i pýcha, svévole, přezíravost. V čemsi jste odmítla prosícího. Co je to, ne-li lakota? Nemůžete jakousi osobu vystát. Není to vášeň? Ráda spíte – není to vášeň přehnané péče o tělo? Je třeba být pokorná, ale vášeň učí pýše a ješitnost. Je třeba být mírná, ale vášeň nutí ke hněvu a rozčilení. Je třeba se radovat z úspěchů druhých, ale vášeň probouzí závist. Je třeba odpouštět urážku, vášeň však zapaluje mstu.

M. J.

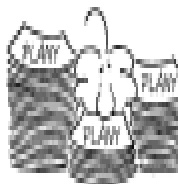
Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

- Jeden mladý právník si stěžoval u nebeské brány svatému Petru: „Proč jsi mě zavolał již tak mladého?“ Svatý Petr se podíval do velké knihy a řekl: „Podle hodin, které jsi započítal svým klientům, musíš mít nejméně 100 let.“
- Potkají se dva ježkové. Jeden má obvázanou packu. „Co se ti stalo?“, ptá se druhý. „Ale, zapomněl jsem a podrbal jsem si záda!“
- „Když jsem byl na lovu v Africe,“ vypravuje cestovatel, „byl jsem jednou nucen přespát v džungli pod stromem. A představte si, že se ke mně přiblížil ze zadu lev tak blízko, že jsem cítil na krku jeho dech.“ „A co jste udělal?“ zeptal se netrpělivě jeden posluchač. „Vyhrnul jsem si límec.“

Farní rada

Zpráva z 3. zasedání Farní rady ze dne 19. 3. 2006

Tento měsíc se Farní rada sešla o týden později v neděli 19. března 2006 se 71 % účasti a projednala následující témata:

Program jednání:

- **Farní kartotéka**

Martin Kolář seznámil radu s úpravou v zákoně o ochraně osobních údajů. Protože příslušnost k církvi patří mezi citlivé osobní údaje, neobejde se zpracování takovýchto údajů bez patřičného zajištění jejich ochrany (zajištění průkazné informovanosti farníků o právech vyplývajících ze zákona při sběru dat, vhodný software, úprava pracovních smluv s administrativními pracovníky farnosti).

P. Jirásek zkonzultuje zkušenosti s farními kartotékami v jiných farnostech a na biskupství. Po té se rada k této problematice vrátí.

- **Sumarizace probíhajících pravidelných aktivit farnosti**

Informace o pravidelných aktivitách ve farnosti jsou pravidelně k dispozici ve *Zprávách z farnosti* a na internetových stránkách naší farnosti.

Farní rada se shodla na významu cyklu „Křesla pro hosta“ i přes prozatím nízkou návštěvnost. Vedle pravidelných aktivit jsou užitečné rovněž jednorázové akce (vlastivědné výlety, poutě, sportovní akce, grilování apod.).

- **Pořádání pouti do Klokoč**

Jaroslava Škodová navrhla z důvodu vysoké finanční náročnosti od poutě ustoupit, což rada schválila.

- **Renovace renesančního oltáře z kostela sv. Františka z Assisi**

Iniciativa pro děčínský zámek ve spolupráci s farností pořádá sbírku na opravu tohoto oltáře v rámci projektu Páni z Büna u v Čechách a v Sasku. Sbírkou rovněž vyhlásí podmokelská farnost. P. Jirásek projedná s farností v Děčíně možnost souběžného vyhlášení sbírky v kostele Povýšení sv. Kříže. V kostelech podmokelské a děčínské farnosti by měly být uveřejněny údaje o probíhající sbírce pořádané Iniciativou pro děčínský zámek (číslo bankovního konta apod.).

- **Zveřejňování zpráv ze zasedání rady ve farním zpravodaji**

Rada se shodla na tom, že ve farním zpravodaji budou nadále vycházet stručné zprávy ze zasedání rady.

Děčín - Podmokly

Příští setkání Farní rady se uskuteční v neděli 9. dubna 2006 v 18:45 (po večerní mši svaté). To znamená, že se opět na její členy můžete obracet s vašimi podněty a připomínkami! Dva roky jsou vám k dispozici. Pište, volejte, mluvte, nabízejte svou pomoc, ...

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Jaroslava Škodová	místopředsedkyně
Martin Kolář	zapisovatel
Lukáš Herich	člen
Jindřich Macoun	člen
Antonín Musil	člen
Ludmila Stichová	člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2006	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	6 312 Kč	2 207 Kč	0 Kč	Na církevní školy
Únor	5 370 Kč	1 487 Kč	0 Kč	
Březen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
			0 Kč	
Duben	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
			0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červenec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Srpen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	10 071 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	21 753 Kč	3 694 Kč	0 Kč	

R. S.

- „Máte velikou nadváhu,“ říká doktor pacientovi. „Při vaší váze byste musel měřit alespoň dva metry.“ „Já vím,“ odpoví pacient, „pořád jím, a ne a ne vyrůst.“

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2006				2. dubna	
7. května	4. června	2. července	6. srpna	3. září	
1. října	Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		5. listopadu	3. prosince	

vlakové spojení:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - levnější je **zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:08	13:37	13:52	Dolní Žleb	14:10	14:38	16:02	17:26
Čertova Voda	13:18	-	14:02	Čertova Voda	14:15	-	16:07	17:31
Dolní Žleb	13:23	13:45	14:07	Děčín hl. nádr.	14:25	14:16	16:17	17:41

Pořad bohoslužeb o velikonocích 2006

KDY	CO	KDE	OD KOLIKA	
9. 4.	Květná neděle	kostel sv. Františka - Podmokly	8:30	17:30
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:30	-
10. 4.	Pondělí sv. týdne	kostel sv. Františka - Podmokly	8:00	-
11. 4.	Úterý sv. týdne	kostel sv. Františka - Podmokly	-	17:00
12. 4.	Středa sv. týdne	kostel sv. Františka - Podmokly	8:00	-
13. 4.	Zelený čtvrtek	kostel sv. Františka - Podmokly	-	18:00
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	-	16:00
14. 4.	Velký pátek	kostel sv. Františka - Podmokly	-	18:00
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	-	16:00
15. 4.	Bílá sobota	kostel sv. Františka - Podmokly	-	20:00
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	-	-
16. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	kostel sv. Františka - Podmokly	8:30	17:30
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:30	-
17. 4.	Pondělí velikonoční	kostel sv. Františka - Podmokly	8:30	-
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:30	-

Bohoslužby v celém Děčíně máme na našem webu a zvláštním letáčku!

Jidáše

Třeme v míse omastek, trochu cukru. Můžeme přidat 3-4 větší vařené, pak loupané brambory, 3-4 celá vejce. Sůl, mouku přesátou a z kvasnic vykynutý kvásek. Mlékem zadělej rukama tužší těsto a dobře je vypracuj. Nech zkynout.

Zkynuté dej na pomoučněný vál. Rozválej v 1-2-3 i více kusů. Dle množství těsta v podlouhlé šišky. Řež kousky.

Pečené jidáše:

Vyválej v podlouhlou šišku. Slož, dej na potřený plech. Nech zkynout. Zkynuté potřij vejcem, posyp kmínem se solí anebo mákem a pěkně peč.

Na Zelený čtvrtek k večeři je podej i na Velký pátek.

Mazanec

Do mísy dáme 30 dkg másla anebo jiného tuku, 20 dkg cukru, citrónovou, pomerančovou kůru, 6 až 8 žloutků, 1 dkg soli, rumu, višňovky, dobře rukama vypracujeme. Ze 4 dkg kvasnic vykynutý kvásek, trošku muškátového květu tlučeného anebo oříšku, vanilku. 1 kg přesáté teplé mouky, očištěné hrozinky. Opařené krájené mandle, krájený citronát. Mléka dle potřeby. Slabší těsto jako na vánočku rukama dobře vypracuj a nech zkynout. Rozděl buďto 1, anebo více krájej a vyválej v bochánek(ky). Klad' na potřený(é) plech(y). Nech zkynout, potřij rozšlehaným vejcem a pěkně peč. Pečený(é) potřij cukrovou vodou, posypme cukrem a nechejme v troubě 6 až 7 minut, aby ten cukr se dobře na těsto přilepil pečené a nepadal dolů.

Poznámka: Nežli dáme mazanec(e) péci, nožem na vrchu nařízneme kříž. Nezapomenout na to nikdy.

z knihy „Klášteří kuchařka“ (František Jeřábek Angelus OFM Conv.)

Přírodní barvení vajec

Jak se barvily vejce v dobách, kdy neexistovaly barvy na textil „Duha“ a jiné? Odstíny se získávaly namáčením porézní skořápky do výluhu z přírodních materiálů. Na odstínu záleží, jak dlouho se nechá vajíčko v barvě ponořené.

◆ barva žluto-oranžová	odvar z cibulových slupek
◆ světle žlutá	lipový květ nebo kmín
◆ citrónově žlutá	kopřivový kořen
◆ barva žlutá	šafrán
◆ barva červená	odvar ze slupek červené cibule a octa
◆ barva červená	červené zelí
◆ růžová	šťáva z červené řepy
◆ barva červená až fialová	šťáva z borůvek
◆ barva tmavě zelená	voda ze špenátu nebo mladého žita
◆ barva hnědá	odvar z dubové kůry
◆ modrá	odvar z olšové kůry, šišek
◆ barva tmavě zelená až černá	odvar z olšové kůry nebo saze
◆ barva rezavá až hnědá	čaj

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S.

- ☞ **Křížové cesty** - v postní době jsou v našem kostele každý pátek po mši svaté a každou neděli před večerní mší svatou v 17 hodin.
- ☞ **Svatost nemocných** - V úterý 4. dubna, v týdnu před Květnou nedělí, bude v našem kostele při mši svaté udělována svátost nemocných. Připravte se k přijetí této svátosti svatou zpovědí.
- ☞ **Křeslo pro hosta** - Protože 2. pátek v měsíci připadá v dubnu na Velký pátek, překládá se Křeslo pro hosta na pátek 7. dubna. Je to datum blízké výročí úmrtí a pohřbu Jana Pavla II. a tak si toto budeme moci připomenout promítnutím filmu o těchto událostech. Začátek promítání je v 19 hodin na naší faře.
- ☞ **Tyto a další informace** - na webu: RKFD.C.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

Věroměr

Max Kašparů

(13. pokračování)

13. Kapitola

Zářivka

Pomaloučku se stmívalo. Majitel bytu otočil vypínačem, ale zářivky v místnosti se nerozsvítily. Otočil ještě jednou. A zase bez úspěchu. Jsou rozbité, pomyslel si a odešel do obchodu koupit nové. Potom staré zářivky vyměnil, a když otočil vypínačem, byla zase tma. Obchod, kde jsem nakupoval, má kazové zboží, řekl si muž a navštívil ještě v ten podvečer další elektroobchod. Když zapojil nové zářivky z jiného obchodu a otočil vypínačem, byla stále tma. Další den odešel do třetí prodejny se zářivkami, ale výsledek byl stejný. Nesvítily žádná. Vrátil se tedy do posledního z obchodů, kterými už prošel, a zářivky reklamoval s tím, že žádá nové a kvalitní. „Jde vám do místnosti elektrický proud?“ zeptal se prodavač zákazníka. „Nevím, to jsem nezkoumal,“ odpověděl kupující a vrátil se domů, aby se o tom přesvědčil. Proud do místnosti nešel. Zbytečně nosil domů nové zářivky. Mohl dokonce koupit i nové vypínače, vyměnit staré vedení za nové, mohl koupit nový lustr, nové objímky... Všechno by to bylo zbytečné, protože scházelo to základní, energie.

Někteří křesťané mi často připadají jako ten pošetilý zákazník. Chtějí, aby jejich vnitřní svět byl ozářen, aby životní radost byla úplná a dokonalá, aby na jejich každodenní snahu přicházelo požehnání.

Začnou proto nejprve jezdit na nejrůznější poutě. Tam nakupují hromadu náboženských kýčů, kterými potom „krášlí“ své příbytky. Ovšem duchovní úspěch se jaksí nekoná. Proto se nechávají zapsat do nového náboženského spolku a šíří jeho zásady. Ovšem zázrak nepřichází. Začnou tedy odebírat další křesťanský časopis a účastní se aktivit v tom nejduchovněji nejduchovnějším „spolču.“ A ono zase nic... Pustí se tedy navíc do rozšiřování nových, tentokrát zaručeně pravých zvěstí z ještě zaručenějších a pravdivějších zjevení, nosí do kostela řetězové dopisy o tom, že kdo text třicetkrát opíše a rozešle, dojde požehnání, kdo to neudělá, zemře! ... a čekají, čekají, ale požehnání se jaksí nedostavuje. A zázraky už vůbec ne.

Všichni tito nositelé nových zjevení a nových forem duchovního života mi tak trochu připomínají tzv. „novozákonní zákoníky“. Jsou to věřící, kteří vědí, kdy a kde a jak a co se modlit, s kým a vedle koho za někoho. Vědí také, že pokud by to všechno bylo jenom o trochu jinak, je to před Hospodinem naprosto neplatné. Připomínají mi také naši paní učitelku, která nás známkovala ze slohové práce dvěma známkami. Jedna byla za gramatiku, druhá za obsah napsaného textu. Podobně jako při soutěžích v krasobruslení. Jedna známka za technické provedení, druhá za umělecký dojem. Pokud jde o známky z křesťanského života, stává se, že tento způsob dvojího známkování praktikují vůči sobě právě sami věřící lidé tohoto druhu. První známku za „náboženskou gramatiku“ a druhou za „náboženský obsah“ svého života. Cítí-li takový typ věřícího, že obsah jeho víry je na propadnutí, o to více a intenzivněji se věnuje přesnosti čárek, teček, rozdělovníků. Zahledí se jen na bezchybnost uměleckého dojmu a uniká mu obsah duchovního života.

Podobnou chorobou trpěli i farizeové. To byli perfektní odborníci na náboženskou gramatiku. Věděli všechno ze zákona a znali všechny podrobnosti jednání. Věděli přesně, kdy jít do chrámu, věděli, jak se obřadně umývat, co je potřeba podle rituálu uskutečnit. Ovšem neprožívali upřímný vztah lásky k Bohu. Chybělo jim milosrdenství. Uměli navenek, ale nedokázali uvnitř. Svoji duchovní impotenci nahrazovali znalostmi technického provedení.

Takové věřící můžeme potkat často. Třeba hned ráno, když se sami na sebe podíváme v koupelně do zrcadla. Když si sami musíme připadat jako vycpaní ptáci v muzeu. Krásný zobák, krásné peří, krásný postoj na suché větvi. A uvnitř jen duchovní piliny. Tak jako těm vycpaninám chybí vnitřní život, tak chyběl onomu muži na začátku našeho příběhu elektrický proud. Vždycky to podstatné a neviditelné. To nenahraditelné ničím vnějším.

Nehledejme nové umělecké piruety před Boží tváří, ale snažme se o opravdový duchovní život. Má-li zůstat naše víra živá, je třeba, aby byl zapnutý proud. Je nutné být napojen na „centrální elektrárnu“ Nejsvětější Trojice.

(pokračování příště)

Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
úterý	15:30-16:15	mladší děti	Eva Kuncová
středa	15:00-15:45	starší děti	Eva Kuncová
čtvrtek	15:45-16:30	starší děti	Marie Jirásková

Slavnosti a svátky

LITURGIE

- 9. 4. **Květná neděle**
- 13. 4. Zelený čtvrtek
- 14. 4. Velký pátek
- 16. 4. **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně**
- 25. 4. Svátek sv. Marka, evangelisty
- 29. 4. Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy

Významné dny

- 7. 4. Světový den zdraví

Výroční dny biskupů

- 4. 4. Mons. Paďour narození (1943)
- 6. 4. Mons. Herbst biskupské svěcení (2002)
- 7. 4. Mons. Causero kněžské svěcení (1963)
- Mons. Graubner biskupské svěcení (1990)
- Mons. Hrdlička biskupské svěcení (1990)
- Mons. Radkovský biskupské svěcení (1990)
- Mons. Lobkowicz biskupské svěcení (1990)
- 13. 4. Mons. Otčenášek narození (1920)
- 18. 4. Mons. Kajnek narození (1949)
- 19. 4. Papež Benedikt XVI. výročí zvolení (2005)
- 23. 4. Mons. Koukl kněžské svěcení (1950)
- Mons. Cikrle svátek

Dějin - Podmoky

24. 4. Mons. Paďour svátek
26. 4. Mons. Duka narození (1943)
27. 4. Mons. Škarvada svátek
30. 4. Mons. Otčenášek biskupské svěcení (1950)

Setkávání

- ◆ 1. neděle ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděle od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 18:30 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	08:00	
Úterý		17:00
Středa	08:00	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		17:00 Bynov

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:30	Kostel Nejsvětější Trojice
	Čtvrtek	17:30	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 30. 04. 2006, před 1. nedělí v květnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)